

Írta: Juhász Zoltánné

KELL-E GYERMEKJÓLÉTI SZOLGÁLAT? (emlékezetes karácsony)

Közel egy éve, társulás formájában községünkben is megalakult a gyermekjóléti szolgálat. Sokan vitatták, s vitatják ma is ennek fontosságát. Megalakulásakor én sem gondoltam, hogy mennyire szükség van rá. Az élet azonban bebizonyította fontosságát.

Több mint húsz éve óvónőként kerültem ebbe a kis faluba. Így azokat a családokat, akikkel most kapcsolatba kerültem már óvónőként ismertem, s velük együtt a problémáikat is. A gyermekjóléti szolgálat munkatársaként ismét látókörömbé került a B. család. A rokkantnyugdíjas apa, az anya – aki hol dolgozik, hol nem –, az alkalmi munkát vállaló nagykorú fiú, valamint három lány, a 16 éves Sz., a 13 éves K. és a 10 éves E. alkotják a családot. A család kétfelé szakadt. Az anya és a fiú a konyában, az apa a két nagyobb lánnyal a szobában, a legkisebb lány pedig ide-oda hányódva anya és apa között. Egyik szülő sem veti meg az alkoholt, de talán nagyobb baj az anya ivászata. Emiatt romlott meg anya és lányai között a kapcsolat. Augusztus végén már sokat panaszkodtak a lányok. Emiatt gondoltunk arra, az önkormányzattal karöltve, hogy jó lenne Sz.-t kollégiumban elhelyezni. Sok-sok telefon után felcsillant a remény, hogy talán sikerül, ha nem is iskolakezdésre, de talán néhány hét múlva.

Évnyitó napján Sz. rémülten közölte, hogy nem tud elmenni évnyitóra, mert nincs pénz füzetekre, valamint anyja nem hajlandó elkísérni. Gyors intézkedést igényelt az ügy, szerencsére az önkormányzat azonnal segített, így Sz. és én eljutottunk az évnyitóra.

Két hét múlva telefonon értesítették az önkormányzatot, Sz. kollégiumi elhelyezést kapott. Beszéltem az anyával, kísérelje el Sz.-t a kollégiumba. Ő ezt természetesnek tartotta, és megígérte, hogy másnap, vasárnap utaznak. Sajnos nem így történt. Vasárnap délután Sz. felkeresett, hogy az anyja nem kíséri el, ráadásul ivott is. Arra kért, menjek el vele. Úgy éreztem, nem mondhatok nemet, hisz neki nem tegnap volt és nem holnap lesz szüksége rám, hanem éppen ma, vasárnap.

Elkísértem a kollégiumba ahol felvettem a kapcsolatot Sz. nevelőjével. Elmondtam, miért kísértem el, és kértem, figyeljen rá. Szerencsére nagyon jó partnernek bizonyult, azóta is tartjuk a kapcsolatot. Azt hittem, minden elrendeződött, jöhetnek a „szürke hétköznapok”. Nem így történt.

Egy alkalommal meglátogattam a családot. EL, a legkisebb lány betegen feküdt a konyhában, az apa a szobában aludt. Rögtön láttam, hogy nagyon beteg a kislány. Megmértem a lázát, 39 fok volt. Rögtön teát, kekszet hoztam neki otthonról, majd orvost hívtam. Szerencsére azonnal jött. Ellátta E.-t, gyógyszert hozott, így már kicsit nyugodtabban mentem haza.

Szóbeszédből értesültem arról, hogy Sz. lehet, hogy terhes. Hétvégén azonnal felkerestem, megmondtam, mit hallottam. Nem tiltakozott, ezért megbeszéltük, hogy minél előbb el kell menni nőgyógyászatra. Sz. nagyon félt, hogy szülei megtudják, ezért közösen abban állapodtunk meg, hogy más városba megy el orvoshoz. Pár nap múlva felhívott Sz. kollégiumi nevelője, aki arról érdeklődött, hallottam-e, hogy Sz. terhes. Megbeszéltük, hogy felajánlja segítségét, természetesen erőszakkal ő sem viheti el orvoshoz. Megtörtént a vizsgálat, ahol kiderült, hogy petefészek-gyulladás van, még többszöri ellenőrzés szükséges. Mindenki szívéből nagy kő esett le. A szülők izgalmainkról mit sem tudtak, hisz Sz. megkért a titoktartásra. A „jobb későn, mint soha” elvétől vezérelve a helyi fiatal védőnő elbeszélgetett Sz.-vel a fogamzásgátlás fontosságáról és lehetőségeiről. A sok probléma után most csendesesen telnek napjaik.

December 24-én este csengettek. Sz. és testvére, K. keresett fel. Kezükben kis csomagot szorongattak, benne egy tábla csokoládé, egy narancs és pár szaloncukor. Még mielőtt megszólalhattam volna, boldog karácsonyt kívántak, és megköszönték, amit értük tettem. Nagyon

meghatódtam, és nagyon boldog voltam. Nem dúskálnak a jóban, de azt a keveset, ami jutott nekik, most megosztották velem. Természetesen azonnal viszonztam kedvességüket.

Talán érezték, hogy figyelek rájuk, érdekel a sorsuk, s a lehetőségekhez képest próbálok segíteni rajtuk – ezért jöttek el.

Ők nem is sejtették, hogy ezt a karácsonyestét ők tették számomra még szebbé, emlékezetesebbé.